

РЕШЕНИЕ

№ 8140

гр. София, 10.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 03.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **544** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – чл. 207 от Административно – процесуалния кодекс във вр. с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на А. А. Н., ЕГН: [ЕГН], чрез адвокат А. Б. – САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 4, срещу Столична Дирекция на вътрешните работи (СДВР) – Отдел "Пътна полиция" при МВР, адрес: [улица], представлявана от ст.комисар К. И. М., с която е предявен иск за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в общ размер на 273.00 лева, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение по НАХД № 2146/2020 г. по описа на СРС, произтичащи от обжалване на Наказателно постановление (НП) № 17-4332-0111049/09.06.2017 г., издадено от Заместник-началник, отдел към СДВР, отдел „Пътна полиция“, отменено частично по съдебен ред, както и присъждане на направените по делото съдебно-деловодни разноски, съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК вр. чл. 144 от АПК.

Претендираното обезщетение е за причинени имуществени вреди, представляващи направени от ищеца разноски във връзка с обжалването по съдебен ред на НП № 17-4332-0111049/09.06.2017 г., издадено от Заместник-началник, отдел към СДВР, отдел „Пътна полиция“, като се сочи, че за правна защита, съдействие и процесуално представителство във връзка с оспорването на посоченото по-горе НП пред Районния съд, е заплатил на адвокат А. Б. – САК адвокатско възнаграждение в размер на 300.00

лв. за съответната съдебна инстанция, като тези разноски следва да му се възстановят от ответника. Предвид, че оспореното пред СРС наказателно постановление е отменено частично като незаконосъобразно, то претендираните имуществени вреди са в размер на 273.00 лв.

По изложени в исковата молба съображения за относимите факти и обстоятелства – частично отменения акт и вреди в причинна връзка със същия, както и доказателства за осъществено по делата процесуално представителство, ищецът моли да се уважи исковата претенция.

В съдебно заседание ищецът чрез процесуалния си представител адв. Б. поддържа предявената искова претенция, по изложените в нея съображения. Ищецът претендира разноските по настоящото дело, съобразно представен списък.

Ответникът – Столична Дирекция на вътрешните работи – Отдел "Пътна полиция" при МВР, чрез представения писмен отговор и в открито съдебно заседание, чрез юрисконсулт С., счита исковата претенция за неоснователна и недоказана. Твърди, че заплатеното възнаграждение не отговаря на фактическата и правна сложност на делото. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Отправя възражение за прекомерност на претендираното в настоящето съдебно производство адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор К., която излага становище за основателност и доказаност на исковата претенция.

Административен съд София – град, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С Наказателно постановление № 17-4332-0111049/09.06.2017 г., издадено от Заместник-началник, отдел към СДВР, отдел „Пътна полиция“, на А. А. Н., ЕГН: [ЕГН], е наложена имуществена санкция "глоба" в размер на 20.00 лв., на основание чл. 185, ал. 2, т. 11 от ЗДвП за нарушение на чл. 40, ал. 1 от ЗДвП и административно наказание "глоба" в размер на 200.00 лв. на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3 от ЗДвП.

С Решение № 20136707 от 31.05.2021 г., постановено по НАХД № 2146/2020 г. по описа на Софийски Районен съд, издаденото наказателно постановление е частично отменено.

С исковата молба пред настоящата инстанция е представен Договор за правна защита и съдействие (л. 43, НАХД № 2146/2020 г.), с който А. А. Н., ЕГН: [ЕГН] е упълномощила адвокат А. Б.–САК да оказва правна защита и процесуално представителство пред съответния районен съд във връзка с обжалване на Наказателно постановление № 17-4332-0111049/09.06.2017 г., с договорено адвокатско възнаграждение в размер на 300.00 лв., платено в брой.

По настоящото дело служебно се изиска за послужване посоченото дело на Софийски Районен съд, по което се твърди, че са направени разходи за адвокат при оспорване на издаденото НП. По делото пред районния съд е приложен Договор за правна защита и съдействие (л. 43), с което А. А. Н., ЕГН: [ЕГН] е упълномощила адвокат А. Б. – САК за оказване на правна защита, съдействие и процесуално представителство по посоченото по-горе НАХД. По делото са проведени две открити съдебни заседания с участието на адвокат на страната на жалбоподателя. По делото пред СРС е

представено и Пълномощно, с което адвокат А. Б. преупълномощава адвокат Г. Ч., с всички свои права, с които Адвокатско дружество и адвокат Б. са упълномощен от клиента /л.26/.

Процесуалното представителство в първоинстанционното производство е осъществено въз основа на договора за правна защита и пълномощното за преупълномощаване от приложеното дело на СРС.

Видно от приетите и неоспорени от ответника писмени доказателства – Договор за правна защита и съдействие е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 300.00 лв. за процесуално представителство пред СРС.

При така установената фактическа обстановка, Съдът прие следните правни изводи: Разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ сочи, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод на изпълнение на административна дейност. Съгласно нормата на чл. 203 от АПК, гражданите и юридическите лица могат да предявяват иски за обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Исковата защита е възможна при условията на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Фактическият състав на отговорността изисква кумулативното наличие на следните предпоставки: 1. Незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата/общината, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; 2. Настъпила вреда от такъв административен акт или от действието или бездействието и 3. Причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

В мотивите на Решение № 4732 от 28.04.2015 г. на Върховния административен съд по адм. дело № 10110/2014 г. е прието, че дейността по административно наказване е форма на административна дейност и по-точно - правораздавателна или санкционна форма на административна дейност. Тя, заедно с другите три форми на административна дейност – правоприлагаща (чрез издаване на индивидуални и общи административни актове), нормотворческа (чрез издаване на подзаконови нормативни актове) и договорно-правна (концесии, обществени поръчки, споразумения и др.), осъществяват съдържанието на понятието изпълнителна или административна дейност, която е израз на изпълнителната функция или власт като част от държавната власт, съобразно принципа на разделението на властите. Разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ не борави с понятието административен акт. Нормата обаче е озаглавена "Отговорност за дейност на администрацията", а основно изискване в нея е вредите да са резултат (при или по повод) от изпълнение на административна дейност. Ето защо обстоятелството, че санкционната дейност е форма на административна дейност не дава основание вредите от нея да се изключат от приложното поле на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, единствено поради правораздавателния ѝ характер.

С Тълкувателно решение № 2 от 19.05.2015 г. на ВКС по тълк.дело № 2/2014 г., ОСГК и Първа и Втора колегия на ВАС, в мотивите на което е прието, че за квалифициране на иска като такъв по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, определяща е не правната природа на отменения акт, а основният характер на дейността на органа - негов издател.

Независимо че НП не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, определящо за квалификацията на иска за вреди по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е обстоятелството, че актът се издава от административен орган, представлява властнически акт и въпреки че поражда наказателни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Неговото издаване е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административнонаказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

В горния смисъл е и Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на ВАС, О. от Първа и Втора колегия, в мотивите, на което е прието, че едно от условията на чл. 204, ал. 1 АПК за допустимост на иска за реализиране отговорността на държавата и общините за вреди по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е административният акт да е отменен по съответния ред, който е обжалване по административен и/или по съдебен ред. Това обжалване, във всичките му фази, включително и чрез касация – за индивидуалните административни актове пред ВАС и за наказателните постановления пред административните съдилища, не е задължително да бъде осъществено с помощта на адвокат, но гражданинът изключително трудно, почти невъзможно би се справил със съдебното обжалване без негова помощ.

След като едно от условията на АПК за образуване на производството по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е административният акт да е отменен и след като в това производство е ползвана адвокатска защита, защото гражданинът не е могъл да се защити сам, то хонорарът, платен на адвокат за осъществяване на тази защита, не е нищо друго, освен имуществена вреда, която е в причинна връзка с отмененото като незаконосъобразно НП и е непосредствена последица от него, а не неприсъщ и луксозен разход. Неразделната взаимовръзка между издаденото наказателно постановление и потърсената от санкционираното лице адвокатска защита е пряка и непосредствена, тъй като те се намират в отношение на обуславяща причина и следствие – лицето не би потърсило адвокатска помощ, ако срещу него не е издаден акт, увреждащ неговите законни права и интереси. Безспорно е, че потърсената адвокатска помощ и платеният адвокатски хонорар е пряка и непосредствена последица от издаденото наказателно постановление, тъй като обжалването на този акт е законово регламентирано и е единствено средство за защита на лицето, което твърди, че не е виновно и че неговите права са накърнени неправомерно от административния орган. В тази връзка не може да се твърди, че лицето безпричинно е платило хонорар на адвокат, без да е мотивирано от издаденото срещу него наказателно постановление, с цел то да бъде отменено по предвидения от закона ред, който изисква специални познания, каквито имат адвокатите. В потвърждение на горния извод е и обстоятелството, че както ЗАНН, така и НПК (в приложимата редакция към датата на отмяна на НП), към който той препраща, не предвиждат друга законова възможност за осъждане на държавата да заплати на признатия за невиновен за извършено административно нарушение, направените от него разноси, включващи и адвокатски хонорар по защитата му пред съда, а това е условие на чл. 8, ал. 3 ЗОДОВ за приложението на чл. 1, ал. 1 от този закон.

В нормата на чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт е указано, че тълкувателните решения и тълкувателните постановления са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местно самоуправление, както и за всички

органи, които издават административни актове.

Съдът намира предявената искова претенция за претърпени имуществени вреди за основателна и доказана.

В съдебното производство пред СРС са представени, както следва: Договор за правна защита и съдействие /л. 43, НАХД № 2146/2020 г./, с който А. А. Н., ЕГН: [ЕГН] е упълномощила адвокат А. Б.–САК да оказва правна защита и процесуално представителство пред СРС във връзка с обжалване на Наказателно постановление № 17-4332-0111049/09.06.2017 г., с договорено адвокатско възнаграждение в размер на 300.00 лв., платено в брой; Пълномощно, с което адвокат А. Б. преупълномощава адвокат Г. Ч., с всички свои права, с които Адвокатско дружество и адвокат Б. са упълномощен от клиента. От страна на адвокат Б. е изготвена жалбата срещу отмененото частично като незаконосъобразно НП.

В хода на провешите се две съдебни заседания пред СРС, ищецът е представляван от друг адвокат - адвокат Г. Ч.. В тази връзка е представено Пълномощно, с което адвокат А. Б. преупълномощава адвокат Г. Ч., с всички свои права, с които Адвокатско дружество и адвокат Б. са упълномощен от клиента.

Съгласно Тълкувателно решение по Тълкувателно дело № 6/2012 г. на ВКС в договора за правна помощ следва да бъде указан вида на плащане, освен ако по силата на нормативен акт е задължително заплащането да се осъществи по определен начин – например по банков път. Когато възнаграждението е заплатено в брой, този факт следва да бъде отразен в договора за правна помощ, а самият договор да е приложен по делото. В настоящия случай такова отбелязване в договора за правна защита и съдействие е направено, поради което съдът приема, че сумата в общ размер на 700.00 лв. е реално изплатена на упълномощения адвокат, както за процесуалното представителство пред районния съд, така и за изготвяне и депозиране на жалба срещу издаденото НП.

Представените доказателства не съдържат противоречия и установяват приетите от съда за доказани факти на валидно упълномощаване, участие в производството пред първа инстанция - СРС, както и плащане в брой до приключване на съответното съдебното производство.

Налице е частично отменено по съдебен ред с влязло в сила съдебно решение наказателно постановление, издадено при упражняване на административно-властнически правомощия на държавен орган. На ищеца е причинена имуществена вреда – направени разноски за адвокатско възнаграждение. Съдът приема, че разходът за адвокатска защита е нормален и присъщ за обезпечаване на успешния изход на спора, и е израз на обичайната грижа на лицето за охраняването на неговите права и интереси, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2/2016 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС, при предявени пред административните съдилища искове по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон. Съдът приема, че направеният разход от страна на ищеца за адвокатска защита е бил необходим (в този см. Решение № 2804 от 26.02.2019 г., Решение № 3483 от 11.03.2019 г., Решение № 7873 от 27.05.2019 г. на ВАС).

Предвид изложеното следва да се приеме, че в производството по обжалване на процесното наказателно постановление ищецът е претърпял имуществени вреди, тъй като е заплатил адвокатско възнаграждение, което е пряка и непосредствена последица от частичната отмяна на незаконосъобразния акт.

Предвид изложеното главния иск е доказан по основание.

Относно размера на предявения иск, Съдът намира следното:

От мотивите на Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2/2016 г. на ОСК на ВАС следва, че в рамките на исковото производство на преценка подлежи и заявеното възражение на ответника, че размерът на претендираното обезщетение не е съобразен с принципа на справедливостта, заложен в нормата на чл. 52 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/. Именно в исковото производство, Съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата - да е "обоснован и справедлив", т.е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството.

При условие, че ЗАНН в приложимата редакция и НПК не предвиждат правната възможност за възстановяване на сторените в съдебните административнонаказателни производства разноски (Тълкувателно решение № 2/03.06.2009 г. по тълк.д. № 7/2008 г. на ВАС, ОСК), Съдът дължи произнасяне по заявеното в отговора на исковата молба възражение, че размерът на претендираното обезщетение не е справедлив.

По делото не се спори, че за осъществяването процесуално представителство по оспорване на процесното наказателно постановление ищцата е заплатила адвокатско възнаграждение в размер на по 300.00 лв. за въззивната инстанция. Същото е определено съобразно нормата на чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2 на Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

С Решение от 28.07.2016 г. по дело С-57/2015 Съдът на ЕС, е приел, че правната уредба следва да цели да гарантира разумния характер на подлежащите на възстановяване разноски, като се вземат предвид фактори като предмета на спора, неговата цена или труда, който трябва да се положи за защитата на съответното право. Съдебните разноски, които следва да понесе загубилата делото страна, трябва да бъдат "пропорционални". Въпросът дали тези разноски са пропорционални обаче не би могъл да се преценява отделно от разноските, които спечелилата делото страна действително е понесла за адвокатска помощ, стига те да са разумни. Макар изискването за пропорционалност да не означава, че загубилата делото страна трябва непременно да възстанови всички направени от другата страна разноски, то все пак изисква страната, спечелила делото, да има право на възстановяване поне на една значителна и подходяща част от разумните разноски, които действително е понесла. Съответстваща на правото на ЕС е уредба, която допуска съдът да може във всеки случай, в който прилагането на общия режим в областта на съдебните разноски би довело до резултат, който се счита за несправедлив, да се отклони по изключение от този режим. Съдът на ЕС е извел задължение за националния съд да гарантира пълното действие на нормите на правото на ЕС, като при необходимост, по собствена инициатива, да оставя неприложена всяка разпоредба на националното законодателство, дори последваща, която им противоречи, без да е необходимо да изисква или да изчаква отмяната на такава разпоредба по законодателен или друг конституционен ред - Решение от 09.03.1978 г. по дело 106/1977 на Съда на ЕО.

Каза се, че според чл. 36, ал. 2 ЗА, размерът на възнаграждението трябва да е справедлив и обоснован, като това изискване следва да се прилага и когато се определят минималните

размери на адвокатските възнаграждения, защото техните размери следва да съответстват на два обективни критерия - обем и сложност на извършената дейност, както и величината на защитавания интерес. За да се приеме, че минималните размери на адвокатските възнаграждения са обосновани и справедливи, както изисква законовата норма, цената на адвокатския труд следва да представлява изражение и на двата критерия. В този смисъл е и практиката на Върховния административен съд във връзка с обжалване на различни текстове от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения - Решение № 9273 от 27.07.2016 г. по административно дело № 3002 от 2015 г., потвърдено с решение № 5485 от 02.05.2017 г. на петчленен състав на Върховния административен съд по административно дело № 1403/2017 г. Съображения в този смисъл са изложени и в решение на Съда на Европейския съюз от 23.11.2017 г. по съединени дела C-427/16 и C-428/16. В т. 47 от решението СЕС посочва следното относно Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения: "В случая разглежданата в главните производства правна уредба не съдържа какъвто и да било точен критерий, който би могъл да гарантира, че определените от Висшия адвокатски съвет минимални размери на адвокатските възнаграждения са справедливи и обосновани при зачитане на общия интерес. В частност тази правна уредба не предвижда каквото и да било условие, отговарящо на изискванията, които Върховният административен съд (България) формулира в решението си от 27 юли 2016 г. и които се отнасят по-специално до достъпа на гражданите и юридическите лица до квалифицирана правна помощ и необходимостта от предотвратяване на всякакъв риск от влошаване на качеството на предоставяните услуги."

Договореното адвокатско възнаграждение за първоинстанционния съд в размер на 300.00 лв. е определено съобразно регламентирания с действащата към онзи момент разпоредба на чл. 18, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения на Висшия адвокатски съвет минимум съобразно материалния интерес по спора.

Съгласно чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, адвокатското възнаграждение за една инстанция се определя в зависимост от материалния интерес на спора. По този начин Наредбата се опитва да наложи разбирането, че фактическата и правна сложност се определят от материалния интерес по спора, а не от вида на делото и извършените по него процесуални действия. Подобно равенство противоречи на материалния закон. Размерът на адвокатските възнаграждения следва да е справедлив и пропорционален на предоставената услуга, дори когато е посочено, че е минимален.

Съгласно чл. 36, ал. 2 ЗАдв, размерът на възнаграждението трябва да е справедлив и обоснован, като това изискване следва да се прилага и когато се определят минималните размери на адвокатските възнаграждения, защото размерът им следва да се определя от едновременното приложение на два обективни критерия – обем и сложност на извършената дейност, както и величината на защитавания интерес. За да се приеме, че минималните размери на адвокатските възнаграждения са обосновани и справедливи, както изисква законовата норма, цената на адвокатския труд следва да представлява изражение и на двата критерия. В този смисъл е и практиката на Върховния административен съд във връзка с обжалване на различни текстове от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения – Решение № 9273 от 27.07.2016 г. по адм.д. № 3002/2015 г., потвърдено с решение № 5485 от 02.05.2017 г. на петчленен състав на Върховния административен съд по адм. д. 1403/2017 г. Подобни мотиви в този смисъл са изложени и в решение на Съда на Европейския съюз от 23.11.2017 г. по съединени дела C-427/16 и C-428/16. В т. 47 от решението СЕС посочва, относно Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения: "В случая разглежданата в главните производства правна уредба не съдържа какъвто и да било точен критерий, който би могъл да гарантира, че определените от Висшия адвокатски съвет минимални размери на адвокатските възнаграждения са справедливи и обосновани при зачитане на общия интерес. В частност тази правна уредба не предвижда

каквото и да било условие, отговарящо на изискванията, които Върховният административен съд (България) формулира в решението си от 27 юли 2016 г. и които се отнасят по-специално до достъпа на гражданите и юридическите лица до квалифицирана правна помощ и необходимостта от предотвратяване на всякакъв риск от влошаване на качеството на предоставяните услуги."

Така изложеното потвърждава тезата, че Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, която предвижда определяне на последните единствено в зависимост от материалния интерес по спора, без да отчита обема и сложността на свършената работа във връзка с предоставяне на адвокатската услуга, противоречи на чл. 36, ал. 2 ЗА. Наредбата е подзаконов нормативен акт, приет в съответствието с разпоредбата на чл. 36, ал. 2 ЗА, която изрично посочва, че размерът на адвокатското възнаграждение за оказваната от адвоката правна помощ се определя по свободно договаряне въз основа на писмен договор с клиента, като този размер следва да е справедлив и обоснован, но не може да бъде по-нисък от предвидените в Наредбата минимални размери. При противоречие на подзаконов нормативен акт със закон, следва приложение на чл. 15, ал. 3 ЗНА.

Тъй като платеното от ищцата в административнонаказателното производство възнаграждение е в минимален размер, то с оглед разпоредбата на чл. 36, ал. 2 ЗА, Съдът намира, че същото не е прекомерно. Обезщетението не може да бъде присъдено по справедливост, доколкото този подход е приложим само за обезщетяване на неимуществени вреди, а в случая претенцията на ищеца е за овъзмездяване на причинени имуществени вреди. Действително, съгласно чл. 78, ал. 5 ГПК, Съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, но съобразно нормата на чл.36, ал.2 ЗА този размер не бива да е по-малък от предвидения в тарифата минимален размер.

За да прецени дали претендираният размер на платеното от ищеца адвокатско възнаграждение е справедливо и обосновано, Съдът съобрази от една страна, че се касае за предварителна подготовка, свързана с проучване на материали, доказателства, относима правна уредба и с изготвяне на жалба срещу НП. От друга страна следва да се вземе предвид, че се касае и за санкция по Закона за движението по пътищата, касещ не само налагане на административно наказание „глоба“ на физическото лице, но и с други последици, които с натрупване във времето, могат да доведат до отнемане на свидетелството за управление на МПС, които самостоятелно преценени, повишават допълнително отговорността за качеството и ефективността на положения адвокатски труд

При тези обстоятелства, Съдът намира, че уговореното и заплатено възнаграждение за въззивната инстанция в минималния размер, предвиден в чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 за минималните адвокатски възнаграждения, е справедлив и не са налице законови предпоставки за намаляването му.

Предвид изложеното, Съдът намира предявената искова претенция за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, равняващо се на съответните съдебни разноски, свързани с частичната отмяна на наказателното постановление за основателна, поради което следва да бъде уважена в пълен размер, ведно със законната лихва, считано от датата на отмяна на процесното НП – 14.07.2021 г. с влязло в сила решение, до окончателното изплащане. В съответствие на приетото по т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на Общото събрание на съдиите на Гражданска колегия на Върховния касационен съд, постановено по тълк.д. № 3/2004 г. лихвата е дължима считано от датата на влизане в сила на решението за отмяна на незаконосъобразния административен акт.

Ето защо приетото разрешение по т.4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ОС на съдиите на Гражданска колегия на ВКС по тълк.д. № 3/2004 г., че "При незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за

предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове, при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им", е приложимо и към настоящия правен спор.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК, Съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски:

На основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ, предвид уважаване на исковата претенция в пълен размер, основателна е и претенцията на ищеца за присъждане на сторените в производството разноски. Същият е представил писмени доказателства, установяващи заплатени разноски в общ размер 410.00 лв., в т.ч. 10 лв. – заплатена държавна такса по предявения иск и 400.00 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно приложен договор за правна защита и съдействие във връзка с предявяване на вредите от отмененото наказателно постановление с исковата молба. От страна на ответника е отправено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Съдът намира същото за неоснователно. Това следва пряко от нормата на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения, съгласно която за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес възнагражденията са следните: 1. при интерес до 1000 лв. - 400 лв. В тази връзка ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцата сторените разноски в общ размер на 410.00 лв. /четиристотин и десет лева/.

Така мотивиран от изложеното и на основание чл. 203 и сл. от АПК, Административен съд София – град,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Столична Дирекция на вътрешните работи – Отдел "Пътна полиция" при МВР - [населено място], [улица], да заплати на А. А. Н., ЕГН: [ЕГН], чрез адвокат А. Б. – САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 4, сумата в размер на 273.00 лв., явяваща се обезщетение за претърпени имуществени вреди, причинени от отменено частично като незаконосъобразно Наказателно постановление № 17-4332-0111049/09.06.2017 г., издадено от Заместник-началник, отдел към СДВР, отдел „Пътна полиция“, която сума представлява разноски за адвокатска защита на дружеството по НАХД № 2146/2020 г. на Софийски районен съд, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 273.00 лв., считано от 17.01.2024 г. до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА Столична Дирекция на вътрешните работи – Отдел "Пътна полиция" при МВР - [населено място], [улица], да заплати на А. А. Н., ЕГН: [ЕГН], чрез адвокат А. Б. – САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 4, разноски по настоящото дело в размер на 410.00 лв. /четиристотин и десет лева/.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: